

במעמד הר סיני, שמע הרבן משה מוזיקה עילאית. זאת הייתה מעין סימפוניה שנכתבה להרבה מאוד קולות. למעשה, כל אדם ואדם אמור היה ללמוד לנגן את הצליל המיוחד שלו בכלי שאותו אנו מכירים כגוף הגשמי.

מה שאנו מכנים כיום כספר התורה, אינו אלא מאמץ של משה, תלמידיו והנביאים לשמר את המוזיקה הזאת כמתורגמת לטקסט. לכאורה מעין תווים מוזיקליים. אולם בדומה ליצירה מוזיקלית, סתם קריאה של הפרטיטורה איננה המוזיקה. יש לנגן אותה כדי לחוות אותה. את החווייה הזאת המין האנושי מעולם לא חווה במלוא העצמה, אלא לעתים רחוקות מכוח של התאמנות רוחנית מסויימת תחת הנחייתם של מאסטרים רוחניים שהשיגו את השמיעה הזאת במידה כזאת או אחרת. תופעת הנבואה הייתה היכולת לשמוע את המוזיקה הזאת, אבל גם כאן, כנראה באופן חלקי. יש צורך בכל התזמורת כדי שנשמע ונחווה את מלוא האפקט. אם היינו משכילים לנגן את המוזיקה הזאת, הייתה מתחוללת אנרגיה מיוחדת עלי אדמות, שהייתה משנה את התודעה של המין האנושי, מחלצת אותו מכבלי השעבוד לרעיונות שווא, מחלישה את עצמת השנאה שבני אדם חשים זה כלפי זה וזו; הבנה מעמיקה יותר של תכלית הבריאה הייתה אמורה להיות מנת חלקם של בני האדם. היינו מבינים מה המשמעות של מה שאנו עושים, מה החשיבות של המחשבות הנכונות. לנו, בני האדם יש את הכושר לחשוב מחשבות, ולהגשים אותן עלי אדמות. גם כאשר אנו חושבים מחשבה ולא מיישמים אותה בפועל, האנרגיה העומדת מאחוריה מתמצקת בעולם הפיזי. במיוחד אנו חווים כעת את השפעת המחשבות השליליות שאנו חשבנו במהלכי אלפי השנים האחרונות. המחשבות האלו הלכו והצמיחו את אמא אדמה, מחלות ואסונות הם מנת חלקינו, והמצב רק הולך ומחריף.

גם אם רק עשרה אחוז מאיתנו היו טורחים ללמוד לנגן את המוזיקה שכתב משה, המצב עלי אדמות היה משתפר ללא הכר. ייתכן ורוב המלחמות היו נמנעות, הסבל היה מופחת בשמונים אחוז לפחות.

ייתכן ותלמידי משה ידעו זאת, ייתכן והוא העניק להם חווייה מסויימת, גם כאשר התזמורת האנושית סירבה לתפקד. כנראה שתפקיד שבטי ישראל היה בתחילה לא לעשות כלום – להבין שלכל אחד יש תפקיד שצריך ללמוד אותו.

מה קרה במעמד הר סיני? השבטים התבקשו לשבת בשקט ולא לעשות כלום. לא לעשות כלום – לשבת במנוחה ולחכות, זה הדבר הקשה ביותר עבור בני אדם. אולם אחרי התהליך אותו עברו בני ישראל עם משה – כשהם עדים שהוא יודע כל מה שמתרחש ולכן הולכים – אפשר היה לקוות שיסמכו על דבריו. התורה מספרת לנו שבני ישראל חוו ממש את התגלות כוחות הקוסמוס הפועלים בשירות הרבן משה.

נעזבו לכמה ימים וכל חויותיהם נמוגו באבק המדבר.

מעניין שכמה מאסטרים מחוץ ליהדות מאשרים כי הסיפור שבתורה הינו אמיתי. מאיפוא יש להם את כוח החזון לראות זאת? נרמז שאפשר להגיע לכך תוך כדי התאמנות רוחנית מיוחדת לרמות תודעה המאפשרות לבחון התרחשויות מן העבר, הנחקקות בנפש האוניברסאלית. כפי שלכל אחד מאיתנו יש את התת מודע, המחסן האינסופי של הזכרונות, כך קיים מעין תת מודע קוסמי, שכל תנועה כלשהי נרשמת בו.

בתהליך לימודי המוזיקה – שאותה אני רואה כדבר הקרוב ביותר למה שמשה התכוון לכונן – הדבר הראשון זה לימוד הכרת הכלי. בשלב הזה למעשה לא עושים דבר. זה יכול להיות תהליך קצר, על פי כשרונות התלמיד, או ארוך. כנראה שמאות השנים הראשונות של בני ישראל לאחר משה היו מוקדשות לתהליך הלימוד הזה, ולאחר מכן להתחיל ללמוד לנגן את המוזיקה הזאת, תחת הנחיית

אנשים שעברו תהליכים נפשיים מיוחדים בהשגחת הכהנים, שכנראה קיבלו "מפתחות" מתאימים מהרבן משה ומאחיו.

המוזיקה אותה אנו שומעים וחווים כאשר אנו מבקרים בהופעה של תזמורת או קבוצת נגנים, היא מארג של צלילים המעורבבים בדיוק מתמטי כדי לחולל הרמוניות שלא קיימות בטבע.

היכולת לכתוב מוזיקה שלא קיימת בעולם, רומזת לנו כי אנו, בני האדם, יש לנו את היכולת לברוא. העולם שבו אנו חיים הוא למעשה מה שאנו בראנו מכוח מחשבותינו בתקופות קדומות.

כל הבריאה הינה למעשה מופע, מניפסטציה של צלילים. לפני הבריאה אין תנועה, אין צלילים, אין תודעה. תנועה מפיקה צלילים, וצלילים מחוללים תודעה. וכדי לחולל תודעה עילאית, יש לארוג צלילים ברמות עילאיות. עם יכולת המחשבה והדיבור, מה שמאפיין ומייחד את האדם, אנו יכולים לפתח את השכל והיכולת לפתור בעיות, אולם לא מתחוללת כאן אנרגיה רוחנית נעלה, שהד קלוש ממנה אנו חווים בקונצרט. המוזיקה המופלאה ביותר שאנו שומעים כיום באוזנינו, הינה הד קלוש למוזיקה אותה התכוון משה לחולל בעולם. זאת לא המצאה ייחודית למשה – מאמצים לשקם את "כלי הנגינה" האנושי, נעשו כל העת על ידי מאסטרים נעלים לכל אורך ההיסטוריה, אולם זה לא הצליח מעולם פרט למעגלי חברים סגורים. האנרגיה הרוחנית הזאת, הנוצרת כתוצאה משיתוף פעולה מושלם בין כל המשתתפים – כאשר כל אדם מנגן על כלי הנגינה האישי שלו, הייתה יכולה לרומם את התודעה האנושית לגבהים שאינם מוכרים כמעט כיום, המחלוקות והמריבות בין בני האדם היו נעלמים כמעט, כיוון שכל המשתתפים היו מודעים לצורך בניגודים ואחדות קשת הצבעים האנושית. זה היה מחזיר את הבריאה עלי אדמות לגן העדן הקדמוני, כמסופר באגדות ובתורה, ארץ שהפכנו לגיהנום משום שהחלטנו לחבר מוזיקה טובה יותר, לכאורה, חסרת ניגודים וקונטרפונקטים. חשבנו לשפר את הבריאה, ולמעשה הבאנו אותה אל סף ההחרבה העצמית.

את המוזיקה הזאת לא ניתן ללמד בכפייה. הסיפור התלמודי על קדוש ברוך הוא שכופה את תורתו על עם ישראל, או שיחרב העולם, נראה לדעתי כמטאפורה למצב הנפשי שלנו, שאם לא נתעלה למצב תודעתי גבוה יותר, אנחנו נחריב את העולם.

(אחת השיטות שבה אני קורא את התורה, זה להפוך את כיוון הדברים, לכאורה כ"ראיית מראה" – אז נחשפים פנים נסתרים של הטקסט. למשל מהקריאה שלי – קין רוצח את ההבל הפנימי שבתוכו. זוהי מטאפורה לתהליך נפשי שמתחולל בתוכינו כל העת)

האנרגייה הרוחנית הזאת, שהמוזיקה העילאית מחוללת, הינה ביישנית ביותר. כל אלמנט, ולו הקלוש ביותר, של כפייה, פחד, שנאה ומחלוקות ממיתים אותה. זה מה שמרמז "הרצח" של הבל בידי קין.

האם ניתן לשקם את האנושות שתשוב ותנגן את המוזיקה הקוסמית עלי אדמות?

זה מתחיל תמיד בלקיחת אחריות אישית. אני יכול ללמוד לנגן, לקחת את המשימה הלא פשוטה ללמוד להכיר את הכלי, להתאמן ככל הנדרש בהתמדה תחת הוראותיו של מומחה לכלי, וללמוד לנגן יחדיו עם קבוצה של אינדיבידואלים שכולם צריכים ללמוד לוותר ולהקשיב זה לזה, תחת "ניצוחו" של מומחה, המאחד את כל מארג הצלילים האינדיבידואלים לחווייה שלא יכולה להיווצר באופן אינדיבידואלי.

ייתכן ולימוד מוזיקה יכול לכוון אותנו אל המטרה, במידה מסויימת, אבל כל מוזיקה עלי אדמות, הנעלה ביותר שכתב גאון מגאוני המוזיקה, איננה אלא רמז למה שהציע משה בזמנו, שלא קיבלנו.

התאמנות בנגינה על כלי נגינה מוזיקלי הינו רמז לנגינה על הכלי שקיבלנו המאפשר לנו התבטאות בספירה הזאת – מרמז על הצורך בהתאמנות "בנגינה" על הכלי הגשמי והנפשי שקיבלנו. כל אחד מאיתנו מפיק צליל מכוח החיים. כמעט וכל בני האדם מפיקים צלילים צורמים, כיוון שהמוקד הנפשי של רוב בני האדם ממוקד במהות ההישרדותית הגסה עלי אדמות. לכל בני האדם יש את מצבורי התת מודע, העמוסים במעין מפלצות מכוערות, אותן יצרנו מתוך תקופות ארוכות של פעילות נבערת.

לפיכך, בניית "כלי הנגינה" הפרטי מחייב תהליך ארוך מאוד של זיקוק תת המודע, כיוון שכל עוד המפלצות האלו קיימות, הצלילים שאנו יוצרים יצרמו. אולם עצם לימוד המוזיקה ותהליך ההתאמנות הולך ומזכך את המבנים הנפשיים הפנימיים.

קיים רמז במדרשים על מה שאני מציע כאן – שכל אחד מאיתנו הוא "אות" בתורה. שזה למעשה תו מוזיקלי בפרטיטורה הקוסמית.

את התורה המקורית, השירה הקוסמית, למעשה "שברנו" מחמת מהלך החיים בו בחרנו, ומכך שקיבלנו מעין תחליף של תורה חקוקה באבן, לאנשים שהלב שלהם הפך לאבן.

למרות העובדה שכל מה שיש לנו כעת זה טקסט כתוב, המהווה למעשה הקפאת רוח הדברים, עדיין יש לו את הכוח להשרות על מעל למחצית המין האנושי, המאמין בכמה גרסאות של תורת משה, או שהושפעו ממנה. כנראה שהרבן משה ועוזריו יצקו מאחורי המילים כוח רוחני המשפיע על המתעמקים בדברים, כך שלמרות הכל לא מעט אנשים השיגו רמות תודעה עילאיות.

את סיפורי התורה אני רואה כמטאפורות לתהליכים נפשיים המתרחשים בתוכנו כל העת. הרבן משה היה מומחה עליון במבנה המורכב של נפש האדם האינדיבידואלי, של הנפש הקיבוצית של מה שמכונה "המין האנושי", של הנפש הקוסמית ולמעלה מזה.

ייתכן ופה ושם עלי אדמות, קיימים חוגים העוסקים בכך. אבל חוג בהיקף אותו שאף משה לכונן, שאת הבסיס לכך הניח למעשה אברהם, כנראה שמעולם לא נוסה מאז.

(אני עוסק בלימוד המוזיקה מתחילת שנות השבעים. מנגן על חליל צד, פסנתר ובסון. משתתף בתזמורת כלי נשיפה (חובבים) של חיפה)

עציון, ערב חג השבועות תשע"ט